

sættes under de samme Vilkaar. Men for Jolt, der have store Pengemidler, betaler det sig ikke at gaa den Vej at lade Pengene staa i 10 Aar mod en saa ringe Procent, og derfor vil det komme de Smaa tilgode. Her er Ingen udelukket og Ingen privilegeret, enhver som helst Mand kan nyde godt af det af mig fremsatte Forslag, som jeg skal gjentage. Det lyder saaledes: I en Sparekasse siger man: Vi have et Folio for dem, der indsatte Penge saaledes, at de kunne ikke tages ud i 10 Aar, og der skal indsaettes et vist Minimum aarlig, saa stort som man nu vil, men et Minimum skal der være, og naar der saa paa den Maade er gjort Indskud i 10 Aar, sige vi: saa mange Renter har Enhver af eder tjent. Disse Rentebeholdninger lægge vi sammen og dividere ind i det Overskud, man maa fordele imellem dem. Dette kan være f. Ex. $\frac{1}{10}$ af hele Overskudet eller $\frac{1}{11}$, kort sagt den Sum, man kan komme nærmere overens om, og som vil blive forskjellig efter de forskjellige Rasters Forhold. Det er Noget, der kan blive berørt i Betragtningerne. Der er endnu et Punkt, nemlig en Begrænsning med Hensyn til det Rentebehold, der skal have Del i Overskudet. Lad os nu antage, at 200 Kr., som er Renten af 5,000 Kr., er det højeste Rentebehold, der kan give Noget Afgang til Andel i Overskudet — der maa være en saadan Grændse — og lad os sætte, at en mere velstaaende Mand strax ved Begyndelsen af de 10 Aar satte 5,000 Kr. ind. Han vil da være sikker paa at have Maximum, nemlig 200 Kr. i Rente, men han vil ikke kunne staa sig derved, fordi man, naar man har 5,000 Kr., strax kan anbringe dem bedre f. Ex. ved at købe Rastrap-Aktier eller Sjællandstjernebanen Aktier osv. og faae 5, 6 og 7 pCt. Skal han altsaa lade sine Penge staa i 10 Aar til $3\frac{1}{2}$ pCt., har han tabt Meget, men har han Lykt til at gjøre det, saa lad ham det, men saa skal han ogsaa have en forholdsvis stor Andel i Udbyttet. Og hvorfor? Fordi disse 5,000 Kr., han har sat ind, har Sparekassenbestyrelsen haft bundne, uden at de have kunnet opsiges i 10 Aar, og den har altsaa kunnet raade med dem og gjøre de Experimenteer, han selv ikke har villet gjøre. Der vil aldeles ingen Uretfærdighed komme frem hverken mod de Store eller mod de Smaa; Enhver, der finder sig i at indsaette i 10 Aar i Troen en vis Sum i Sparekassen, faar Andel, der svarer til de indbundne Renter, forsaavidt disse ikke overstige 200 Kr. Det er aldeles simpelt at gennemføre, og der er aldeles ikke Spor af Vanskelighed derved, som det erede Medlem for Dens (W. Petersen) mente. Det kan gjøres lige saa let som enhver som helst anden Ting ved en ganske simpel og tarvelig Beregning.

Sauerløv: Lige overfor det erede 2det kongevalgte Medlem (Næssing) vil jeg udtale, at han har misforstaaet mig. Jeg har ikke sagt, at Nationalbanken har direkte Medansvar i det, som

efter min Opfattelse var en urigtig Handlemaade fra de øvrige Bankers Side. Jeg har blot sagt, at det var et indirekte Ansvar, Nationalbanken havde, og det kan vel ikke negtes, efter at det 2det kongevalgte Medlem som Meddirektør i Banken har tilstaaet, at Nationalbanken har forstrakt de øvrige Banker med Penge. Derimod skal jeg villig indrømme, at Sparekasserne skulde Nationalbanken Tak for den Villighed, hvormed den er kommen dem til Hjælp under de vanskelige Forhold og i de vanskelige Tærminer, vi have haft. Jeg kender Sparekasser, som have erholdt Lån af Nationalbanken og givet Pant i Form af Prioritetsobligationer, og naar disse have været fyldestgjørende, og Vanskelighederne ere overvundne paa den Maade, turde det være et Bevis imod den erede 4de Landsstingsmand for 2den Kredts (Møller), naar han vilde godtgjøre Nødvendigheden for Sparekasserne af at have let realizable Effekter. Jeg mener, at i mange Sparekasser er det ikke nødvendigt, og jeg vil sige, at saa lidt som muligt skulde Sparekasserne befatte sig med faadanne Papirer. Det Solideste er Pantobligationer, og det er efter min Opfattelse det Nødvendigste for Sparekasserne, at de arbeide saa sikkert og saa rolig som vel muligt, og at de ikke indlade sig paa Spekulationer.

Møller: Jeg vil kun gjøre en Bemærkning med Hensyn til, at den erede 2den Landsstingsmand for Kjøbenhavn (Bloug) kom til at anføre et Tal i sit Foredrag, som var i temmelig høj Grad urigtigt. Jeg vilde nemlig nødig have, at dette Tal uberigtiget skulde gaa over i Tidenden. Han bemærkede nemlig, at de Kapitaler, som indstaa i Sparekasserne paa enkelte Konti af 4,000 Kr. og derover, udgjøre 20 Millioner. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at de 20 Millioner have alene Hensyn til Sparekasserne i Kjøbenhavn. For hele Landets Bedkommende indstaa der paa Konti af 4,000 Kr. og derover i Alt c. 54 Millioner Kr. Det var kun det, jeg vilde tillade mig at berigtige.

Indenrigsministeren (Steel): Der er Dag faldet en stor Mængde Yttringer over enkelte Punkter i dette Lovforslag, som dog i alt Væsentligt allerede i Gaar har været under Forhandling, og som derfor ikke ved denne Sags første Behandling skulde foranledige mig til meget vidtgaaende Udtalelser. De væsentligste af de Indvendinger, der ere gjorte mod Lovforslaget, ramme jo Rentebestemmelserne for Indskud. Det synes at der er et temmelig stort Overtal af Stemmer, der samler sig om den Formening, at en fast Rentefod af 3,65 for sig Indskudene vil være for lille. Om dette Punkt tør jeg ikke have nogen fuldkommen fast Mening i dette Døielik. Jeg veed i det Hele taget ikke, om jeg efter min Indsigt i finansielle Forhold vil være i Stand til at kunne faae en Mening om dette Punkt med en